ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, čj. 1681/2017/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 12. 2017, čj. 52 A 25/2017-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úvod:

Magistrát města Pardubice uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, které Krajský úřad Pardubického kraje zamítl. Žalobce proto podal žalobu ke krajskému soudu, který jí nevyhověl. Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojí kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat nepřezkoumatelností správního rozhodnutí, nevypořádáním žalobních námitek, nedostatečným zjištěním skutkového stavu, určitostí právní povinnosti a ústavností zákonné odpovědnosti provozovatele vozidla.

I.

[1] Žalobce se měl 16. 2. 2016 dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K porušení došlo konkrétně tím, že nezjištěný řidič parkoval bez platného parkovacího poplatku či parkovací karty žalobcovo vozidlo v rozporu s dopravní značkou X (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou Po-Pá 6-22 h, So 7-12 h, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí blanketní odvolání ke Krajskému úřadu Pardubického kraje, který zamítl. Uvedl, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobce ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil, že vozidlo řídil F. S., kterého se nepodařilo nijak kontaktovat. Správní orgán učinil veškeré úkony ke zjištění pachatele přestupku, a protože se mu to nepodařilo, věc odložil a poté zahájil řízení s provozovatelem vozidla. Žalovaný uvedl, že neshledal v postupu orgánu prvního stupně žádné pochybení; tento postup nebyl ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem čj. 9 As 139/2015-30.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože je „šablonovité“ a žalovaný učinil pouze souhrnné skutkové zjištění. Z fotografií založených ve spise dále není poznat, zda má vozidlo za čelním sklem umístěný parkovací lístek. Žalovaný neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku a nezabýval se materiální stránkou přestupku, ani zákonností zpoplatnění parkování na daném místě. Žalobce uvedl, že z údajů na dopravní značce neplyne povinnost mít ve vozidle viditelně umístěný platný parkovací lístek. Dále namítl, že byla porušena jeho procesní práva a skutková podstata deliktu je protiústavní.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří jeden celek a navíc žalovaný rozhodoval pouze o blanketním odvolání. Správní orgán prvního stupně učinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Správní delikt nese znaky společenské škodlivosti a správní orgán se touto otázkou nemusel dle judikatury zabývat. Dále uvedl, že žalobce netvrdí, že poplatek uhradil jiným způsobem a umístění platného parkovacího lístku je zcela běžné, a proto nemůže být tato námitka úspěšná. Stejně tak námitka ohledně fotografií založených ve spise je nedůvodná. Námitka možné nezákonnosti zpoplatnění parkování v daném místě je spekulativní a žalobce ani netvrdí, že by značka byla umístěna nezákonně, a proto také nemůže být úspěšná. Navíc zákonnost umístění

značky není předmětem správního ani soudního řízení. Procesní práva žalobce nebyla zkrácena a skutkovou podstatu deliktu považuje za ústavně souladnou.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, protože se nevyjádřil k namítané „šablonovitosti" rozhodnutí. Správní orgán neměl pro své rozhodnutí podklady ve spise, protože z fotografií nelze poznat, zda byl parkovací lístek za čelním sklem umístěn. Dále namítl, že „[v]*e zbytku žalobní námitky, zrekapitulované v odstavci 2 kasační stížnosti, žalovaný vůbec nevypořádal.*" Předmětem sporu je, jakou povinnost měl žalobce porušit, protože samotná značka X „nic nenormuje" a odpovídá blanketní právní normě. Správní orgán nezjistil, jakou konkrétní povinnost měl žalobce porušit, a proto to také neuvedl do výroku rozhodnutí. Namítl, že není jasný čas spáchání deliktu, protože je uveden pouze na úředním záznamu, ale ten není použitelný jako důkaz. Správní orgán dále neprokázal ani netvrdil, že v daném místě bylo parkování zpoplatněno zákonným způsobem. Skutková podstata deliktu je protiústavní.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru z předcházejících fází řízení.

V.

[9] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel za to, že správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné a neopírá se o obsah spisu. Tvrdí, že není jasné, jakou povinnost měl stěžovatel porušit a kdy přesně k tomu mělo dojít. Namítl, že správní orgán nevyhodnotil zákonnost zpoplatnění parkování, dále že skutková podstata deliktu je protiústavní.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou protiústavností objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. K tomu uvádí, že Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tak, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněná a není protiústavní. Za tohoto stavu nepovažuje Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele za důvodnou.

[12] K nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že ji krajský soud posoudil správně; správní rozhodnutí je přezkoumatelné. Úvahy správního orgánu jsou srozumitelné a logicky na sebe navazují. Pokud stěžovatel namítá nedostatečné odůvodnění konkrétních závěrů (a z toho plynoucí „šablonovitost"), je třeba upozornit na to, že žalovaný rozhodoval o blanketním odvolání, a proto mu nemůže být vyčítáno, že se podrobně a rozsáhle nevyjádřil k aspektům, které nepovažoval ve věci za klíčové, ale pouze v běžném rozsahu. Žalovaný se dostatečně vyjádřil k zákonnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně i k řízení, které mu předcházelo.

[13] Námitka ohledně nepřezkoumatelnosti závěru o tom, že správní orgán učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, není důvodná. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, jaké kroky správní orgán prvního stupně učinil pro zjištění totožnosti pachatele přestupku i to, že je žalovaný považuje za dostatečné. Pokud závěr není zcela precizně odůvodněn (nikoliv však nepřezkoumatelně), nelze to přičíst k tíži žalovanému. Žalobce jako řidiče vozidla označil F. S., bytem K. 12, M., R. r., doručovací adresa D. 13, B., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Této osobě se pak nepodařilo doručovat v České republice a v Rakouské republice je na uvedené adrese neznámý. Podmínky pro uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byly splněny již snahou o doručení předvolání k podání vysvětlení F. S. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 110/2015-46). Vzhledem k tomu, že uvedená osoba je označována za řidiče i v jiných obdobných řízeních a je údajně zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., která žalobce zastupovala ve správním řízení, je pochopitelná skepse správního orgánu i krajského soudu k věrohodnosti tohoto označení.

[14] Dále není pravdou, že by se krajský soud žalobními námitkami (jejichž nevypořádání vytknul stěžovatel) nezabýval. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou argumentaci, nepůsobí způsob vypořádání žalobních námitek nepřezkoumatelnost. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti prakticky nebylo možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 54/2017-38).

[15] Stěžovatelova námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná. Z fotografií založených ve správním spise je zřetelné, že parkovací lístek za čelním sklem není. Co se času spáchání přestupku týče, tak je pravda, že není zachycen přímo na fotografiích, ale vyplývá z Oznámení o podezření ze spáchání přestupku a ze záznamu Městské police Pardubice čj. 2016/06106, který obsahuje dobu místního šetření (16. 2. 2016 v 14:23–14:28 hod.) zahrnující také pořízení fotografií a vyplnění údajů v oznámení o podezření ze spáchání deliktu. Stěžovatel nijak nesměřoval své námitky vůči

zasahujícím strážníkům městské policie a lze tak zcela aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je úřední záznam důkazem, jakkoli povahy doplňkové (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 96/2008-115, čj. 4 As 63/2015-52 a čj. 1 As 18/2017-43). V dané věci se jednalo o doplnění důkazu fotografiemi. Čas spáchání deliktu byl tedy dostatečně prokázán, a proto je tato námitka nedůvodná.

[16] Ohledně námitky, že: „*Ve zbytku žalobní námitky, zrekapitulované v odstavci 2 kasační stížnosti, žalovaný vůbec nevypořádal*“, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán se z povahy věci nemůže vypořádat s námitkami podanými až v žalobě. Pokud tato námitka směřovala proti krajskému soudu, pak ji Nejvyšší správní soud vypořádal v předcházejících odstavcích.

[17] K námitce stěžovatele, že není jasné, jakou konkrétní povinnost měl porušit, Nejvyšší správní soud uvádí, že je stěžovateli kladeno za vinu porušení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení této povinnosti posuzovaly jak správní orgány, tak krajský soud. Samotné porušení § 4 písm. c) téhož zákona, tedy povinnost řídit se dopravními značkami, není stěžovateli přímo kladena za vinu, jak se mylně podává z kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel nezajistil, aby nebyly porušovány právní předpisy, konkrétně dopravní značka IP 13c. Ta má dle přílohy č. 5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „[p]*arkoviště s parkovacím automatem*“ a „[o]*značuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).*“ Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Dodatková tabulka v dané věci stanoví zákaz parkování bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku ve všední dny od 6 do 22 hodin a v sobotu od 7 do 12 hodin. Vozidlo stěžovatele stálo na placeném parkovišti v úterý v 14:23 bez platné parkovací karty či lístku a stěžovatel ani opak netvrdí. Z uvedeného je zřejmé, jaká konkrétní povinnost byla porušena.

[19] U námitky neprokázání zákonnosti umístění dopravní značky X se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu. Námitka je čistě spekulativní, jak plyne už z její formulace v žalobě [„*otázkou je, zda by mohlo dojít k porušení* (...), *kdy by obec nesplnila podmínky*“, „*pokud by obec neměla nárok* (...), *nebylo by možné* (...) *sankcionovat*“]. Jelikož je spekulací a stěžovatel ani netvrdí, že dopravní značka byla opravdu umístěna v rozporu se zákonem, je vypořádání krajským soudem dostatečné a přezkoumatelné. Dopravní značky jsou navíc správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. 52 A 79/2010-38 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 68/2009-83). Správní orgán tedy nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky, zvláště pokud mu to nikdo nenamítá, jak správně uvedl krajský soud.

VI.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. července 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu